

saa forunderligt at tolke hans egen Sjælstilstand i disse Dage.

Han tog Bogen, kastede sig i en af de store Armstole, slog op et Sted, hvor der laa et Mærke, og læste:

„Jeg er som den Hungrige, der ikke vil mættes; som den Syge, der ikke vil søge Lægen. — Se, det er Aften, og Vindene er stille, men mit Hjerte er uroligt. Jeg sidder paa Højen og ser mod Solen, der langsomt synker i Havet. Som en Klokke af Guld hænger den derude over det blaaende Lysspejl og fylder Luften med Klang. Hør, det toner fra Himlen! Det er Englenes Sang! — Hvorfor bøjer jeg ikke mit Hoved? Hvorfor folder jeg ikke mine Hænder? Hvorfor knæler jeg ikke ned og beder: Fader? — — Men endnu formaar jeg det ikke. Og dog tror jeg, ja jeg veed det, for min Sjæl har sagt mig det, at hos Gud alene er Trøst. Ja, føler du dit Liv henvisne, glædeløst og goldt, han vil skænke det Frugtbarhedens Fylde. Sukker du saa hjertetrangt under Dagenes Byrde, han vil forvandle Verdens tunge Aag til Vinger paa dine Skuldre. — —“

* *

Det havde været Præstefolkenes Hensigt kun at gøre en kort Visit; men Hofjægermesterinden fik dem uden store Vanskeligheder overtalt til at blive til Middag. Nu var de alle gaaet en Tur udover Markerne for at se paa Sæden. Inger var ogsaa med, — hun havde mod Sædvane slaaet Følge med sin Moder, ja gik hele Tiden med hende under Armen.

Per lod sig stadig ikke se; og hverken Pastor Blomberg eller hans Kone havde endnu talt om ham.